

[Lindinger]

Når man i nogle aviser tillader sig at skrive – det drejer sig om Land og Folk, Aktuelt og Information fra i går, jeg har lige fået udklippene, som jeg abonnerer på – at jeg støtter dette forlig, fordi jeg sandsynligvis, som de skriver, ville ryge ud af folketinget ved et valg, så tager man fejl. Nu er politik det muliges kunst, men det kan også være det umuliges kunst, og jeg er ikke helt utilbøjelig til at tro, at hvis det passede mig, så kunne jeg sagtens fortsætte i dette ting efter et valg. Men det er nu ikke alle journalister, der er herrer i åndernes rige, så lad det stå for, hvad det er.

Jeg vil derimod gerne fremføre, hvorfor jeg støtter dette indgreb. Jeg skal gå 12 år tilbage. Jeg skal tilbage til 1967 – det kan man slå op i aviserne. Journalisterne kan dykke ned i det, så vil de i mange af landets aviser – jeg husker bl. a. Børsen – finde, at jeg skriver en artikel, hvor jeg slår til lyd for oprettelsen af en regering mellem venstre og – undskyld, jeg må nævne partierne i størrelsesorden – mellem socialdemokratiet og venstre. Jeg havde møder dengang med forsyningsminister Axel Kristensen om det samme forhold. Det er altså noget, der har ligget mig meget på sinde. Det er i den forbindelse altså rystende ligegyldigt, om jeg skulle ryge ind eller ud af dette folketing. Det er latterlig journalistik.

Nej, jeg støtter dette her, fordi det er en koalition, som jeg tror vi skal til at regne med i fremtiden. Jeg håber ikke, det bare er sådan noget, der skal køre en tid igennem. For en gangs skyld – på trods af mange års erfaringer for det modsatte – tror jeg faktisk på, at denne regering vil kunne sidde tiden ud. Jeg gætter altså på valg i januar 1981.

Når jeg går ind for denne sommerbuket, som jeg har tilladt mig at kalde den, ligger der ikke deri, at erhvervspartiet er helt enig i alle enkeltheder i disse lovforslag. Der er dem, der har spurgt mig, om jeg har haft muligheder for at rette så meget som et komma, og til dem har jeg svaret, at jeg i hvert fald har rettet et spørgsmålstegn, fordi jeg helt klart går ind for det. Men det er ikke det samme som at sige, at jeg i alle henseender er enig i, hvad dette forlig indebærer. Lad der ikke være nogen tvivl om – det har jeg fremført flere gange – at jeg ikke er særlig begejstret for punktafgifter, men kun kan acceptere dem i denne specielle sammen-

hæng, fordi de faktisk træder i stedet for en rationering. At jeg som ikke-ryger ikke har så meget imod, at tobakken stiger, er en helt anden sag.

Jeg kalder det en sommerbuket, fordi jeg faktisk realistisk vurderer, at der også bliver tale om en efterårsbuket. Den kan sammenlignes med mange smukke farver.

Der er én ting, som jeg gerne vil have at man lægger meget mærke til. Man kan læse i referatet fra forhandlingerne i folketinget den 26. oktober 1978, at på denne dato – for 8 måneder siden på tirsdag – stod jeg på denne talerstol og sagde, at nu kan landet godt forberede sig på en oliekrise. Jeg kunne godt have ønsket, at regeringen havde lyttet lidt – hr. Jens Møller sagde, man burde have lyttet til kristeligt folkeparti – for det er faktisk for sent, man kommer med denne buket, den havde været mildere og i lidt smukkere farver, hvis den var blevet præsenteret som en sen efterårsbuket på det tidspunkt, hvor man måtte vurdere det sådan, at der ville blive en oliekrise. Jeg må indrømme, at Nationalbankdirektøren ikke var enig med mig, men never mind. Der blev altså en oliekrise, og det er bl. a. den, vi nu skal tage højde for. Vi er bare for sent på den. Jeg må tillade mig at kritisere regeringen for, at den er kommet for sent op af starthullerne – det er den så mange gange før – men det behøver ikke betyde, at min tillid til koalitionen, socialdemokratiet-venstre, forrykkes af den grund.

Jeg havde meget gerne set, at man havde sagt rent ud til befolkningen, at man bliver nødt til at acceptere, at vi skal have en moms helt oppe på 25 pct. Det tror jeg nemlig man gør. Men jeg kan også godt sige til dette ting, at man får i hvert fald ikke mig til at stemme for en moms på 25 pct., hvis ikke den kædes sammen med skattelettelser. Den rigtige måde at gøre det på vil nok være at hæve den skattemæssige bundgrænse med måske 3.000 kr. Jeg tror ikke, vi kommer uden om det. Derfor vil det være helt forkert at stå her og sige, at man tror, man har klaret tingene med denne sommerbuket, som nok er kostbar, og som vil ramme mange og også ramme nogle meget hårdt.

Jeg er imidlertid ret sikker på, at netop denne konstellation eller koalition, som vi nu har fået i dansk politik, er den rette – i øjeblikket i hvert fald – til at sætte sig ned og